

De același autor
editura RAO vă oferă:

CAMERA DE CHIHLIMBAR
PROFEȚIA FAMILIEI ROMANOV
Moștenirea templierilor
AL TREILEA SECRET
CONEXIUNEA ALEXANDRIA
TRĂDARE LA VENEȚIA
TEZAURUL ÎMPĂRATULUI
AFACEREA COLUMB
TAINA PREȘEDINTELUI
ENIGMA REGINEI

STEVE BERRY

SECRETUL MARELUI SIGILIU

CAPITOLUL 1

VENETIA, ITALIA
LUNI, 10 NOIEMBRIE
ORA 22.40

Cotton Malone se aruncă la podea când gloanțele loviră peretele din sticlă. Din fericire, paravanul transparent nu se sparse. Îndrăzni să arunce o privire în spațiul extins pentru secretariat și văzu explozii luminoase în semiîntuneric, provenind din gura unei arme cu țeava scurtă. Sticla dintre el și agresor era, evident, foarte rezistentă și mulțumi în gând celui care o inventase.

Avea câteva certitudini.

Știa foarte puțin despre configurația etajului opt al clădirii – la urma urmei, era la prima lui vizită. Venise acolo ca să observe o tranzacție financiară colosală – douăzeci de milioane de dolari americani îndesați în doi saci uriași cu destinația Coreea de Nord. Dar schimbul se transformase într-o baie de sânge, patru oameni erau morți într-un birou din apropiere, iar ucigașul lor – un asiatic cu părul scurt și negru și îmbrăcat ca un paznic – venea în acel moment spre el.

Trebuia să-și găsească un adăpost.

Măcar era înarmat, avea un pistol Beretta cu două încărcațoare, iar permisul de portarmă fusese eliberat de agenția de contrainformații cu nume de cod Magellan Billet. Autorizația de a deține o armă era un avantaj pe care-l aveai când purta emblema Departamentului de Justiție al Statelor Unite. Fusese de acord cu numirea temporară, ca să nu se mai gândească la ce se întâmplase la Copenhaga și să câștige niște bani, fiindcă spionajul era bine plătit.

Gândește-te!

Era depășit ca armament, însă nu întrecut în istețime.

Controlează ce e în jur și poți să controlezi rezultatul.

Țăṣni pe corridor spre stânga, traversă hotărât terasa exact când o altă grindină de gloanțe străpușne, în cele din urmă, peretele din sticlă. Trecu pe lângă un colț cu câte o ușă de toaletă pe ambele părți și alergă mai departe. Ceva mai în față, un cărucior de cameristă rămăsese nepăzit. Văzu o ușă întredeschisă de la un birou și observă o femeie în uniformă care se ascundea în întunericul din interior.

– Ascunde-te sub birou și să nu faci zgomot, și șopti el în italiană.

Femeia făcu așa cum i se ceruse.

Această persoană putea fi o problemă. Intra în categoria *Victime colaterale*, termen folosit în rapoartele de la Magellan Billet. Nu-i plăcea descrierea asta. Pentru el, victima era, mai degrabă, tatăl, mama, fratele sau sora cuiva. Nevinovați prinși în schimbul de focuri.

Peste câteva clipe, asiaticul avea să apară.

Observă ușa de la un alt birou și alergă în întunericul dinăuntru. Mobila obișnuită era răvășită. O altă ușă

ducea într-o cameră adiacentă, din care lumina se revărsa prin ușa întredeschisă. O privire scurtă înăuntru îi confirmă faptul că a doua cameră dădea înapoi în hol.

Era de ajuns.

Simți în nări mirosl soluției de curățat: la câțiva metri distanță zări un bidon din metal, fără capac, în care se aflau câțiva litri de lichid. Văzu și un pachet de țigări și o brichetă în căruciorul îngrijitoarei.

Controlează ce e în jur.

Le apucă pe amândouă, apoi răsturnă bidonul metalic.

Lichidul incolor se vărsă pe podeaua din hol, împrăștiindu-se pe gresie ca un râu care curgea în direcția din care avea să vină vină asiaticul.

Așteptă.

Cinci secunde mai târziu, agresorul, cu pușca automată ațintită, apără de după colț, întrebându-se, cu siguranță, unde era prada.

Malone mai rămase câteva secunde, ca să fie văzut.

Apără pușca.

Se aruncă spre birou. Gloanțele loviră cu bubuituri asurzitoare căruciorul îngrijitoarei. Aprinse bricheta și dădu foc pachetului de țigări. Hârtie, celofan și tutun, toate începură să ardă. Unu. Doi. Aruncă pachetul arzând dincolo de ușă, pe stratul incolor care acoperea podeaua din hol.

Cu un vâjăit, lichidul limpede se aprinse.

Mișcarea din a doua cameră îi confirmă ce credea că se va întâmpla. Asiaticul se refugiase acolo, ferindu-se de flăcări. Înainte ca dușmanul să aplice să rezolve dilema în care se afla, Malone dădu buzna pe ușă trântindu-l pe bărbat la pământ.

Pușca zbură cu zgomot într-o parte.

Îl apucă de gât cu mâna dreaptă.

Dar adversarul lui era puternic.

Și agil.

Se rostogoliră de două ori, izbindu-se de un birou.

Își spuse că trebuie să-și mențină încleștarea. Însă asiaticul se răsuci pe podea și-l catapultă cu picioarele în aer, dar Malone reuși să se agațe de gâtul adversarului. Fu aruncat într-o parte și asiaticul sări în picioare. Se pregăti pentru luptă, dar „paznicul” fugi din cameră.

Își găsi arma și se apropie de ușă, cu inima bubuiind, cu plămânnii rămași fără aer. Lichidul încă ardea pe podea. Holul era gol și urmele umede de pași arătau direcția în care fugise agresorul. Se luă după ele. Când ajunse la un colț, se opri și privi pe după perete, însă nu văzu pe nimeni. Înaintă spre lifturi și se uită la panou, observând că indicatorul de poziție arăta că la ambele lifturi era luminată cifra opt – etajul la care se afla. Apăsa pe butonul de „Urcare” și sări înapoi, gata să tragă.

Ușile se deschiseră.

Liftul din dreapta era gol. În cel din stânga, se afla un cadavru însângerat, doar în lenjerie intimă. Bănuia că era adevăratul paznic. Se uită la fața contorsionată, cu două găuri căscate. Cu siguranță, planul era nu doar să-i elimine pe toți participanții, ci să nu lase nici martori în urmă. Cercetă liftul și văzu panoul de comandă distrus. Privi și în celălalt lift și observă că și acolo panoul era scos din funcțiune. Singura cale de ieșire era pe scări.

Intră în casa scării și ascultă. Cineva urca treptele spre acoperiș. O rupse la fugă pe scări prevăzător, uitându-se mereu în față ca să depisteze vreo problemă.

O ușă se deschise, apoi se închise.

Ajuns sus, găsi o ieșire și auzi duruitul distinctiv al unei turbine de elicopter de cealaltă parte.

Deschise puțin ușa.

Elicopterul era cu spatele, cu coada și aripa foarte aproape, cu cabina întoarsă spre întunericul nopții. Rotoarele începură să se învârtă repede, iar asiaticul urcă în viteză cei doi saci cu bani în elicopter, pe urmă sări înapoi.

Elicele se învârtiră mai repede și tălpicile se ridică de pe acoperiș.

Deschise ușa larg.

Îl izbi un curent de aer rece.

Să tragă? Nu. Să-l lase să zboare? Fusesese trimis doar să observe, dar lucrurile luaseră o întorsătură urâtă, aşa că trebuie să-și merite banii. Își îndesă pistolul în buzunarul din spate, îl închise cu nasturele și alergă. Dintr-un salt, se prinse cu mâinile de unul dintre lonjeroane.

Elicopterul se înălță spre cerul întunecat.

Ce senzație stranie, să zbori neprotejat în noapte! Se agăță bine cu ambele mâini de talpa din metal, viteză elicopterului făcând strânsoarea tot mai greu de menținut.

Se uită în jos.

O luau spre est, departe de continent, spre apă și insule. Crimele se petrecuseră pe teritoriul italian, la câteva sute de metri de țărm, într-o clădire obișnuită de birouri lângă Aeroportul Internațional Marco Polo. Laguna era înconjurată de fașii subțiri și luminate de coastă ce formau un arc larg spre continent, cu Veneția aflată în mijloc.

Elicopterul viră spre dreapta și-și mări viteza.

Își infășură brațul drept pe lonjeron ca să se țină mai bine.

Văzu Venetia, cu turlele și clopotnițele luminate în noapte. Dincolo de asta, totul era scăldat în întuneric, ceea ce însemna că era apă de jur împrejur. Mai departe spre est era Lido, cu ieșire la Marea Adriatică. Mintea lui înregistra tot ce se afla jos. Spre nord, luminile de la sol arătau prezența insulelor Murano, Burano și, mai departe, Torcello, vizibile în lagună ca niște podoabe strălucitoare. Se răsuci pe lonjeron și se uită în sus spre cabină pentru prima dată.

„Paznicul” îl văzu.

Apoi elicopterul viră brusc la stânga, „paznicul” urmărind ca pasagerul nedorit să se desprindă de lonjeron. Trupul lui alunecă, pe urmă reveni la loc, însă se ținu bine și privi din nou în ochii glaciali. Asiaticul deschise ușa cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta ținea pușca. În secunda dinainte ca ploaia de gloanțe să cadă asupra lui Malone, acesta își făcu vânt pe sub cabină spre celălalt lonjeron și sări în partea opusă.

Gloanțele loviră lonjeronul stâng, pierzându-se în întuneric. Era în siguranță în partea dreaptă, însă îl dureau mâinile din cauza propriei greutăți. Elicopterul se înclină din nou în față și în spate, vlăguindu-l de tot. Se prinse cu piciorul stâng de lonjeron, îmbrățișând metalul. Aerul aspru îi usca gâtul, făcându-l să respire cu dificultate. Se străduia să adune salivă și să scape de uscăciune.

Trebuia să facă repede ceva.

Se uită la rotoarele care se învârteau, la elicele care loveau aerul, ascultă ritmicitatea asurzitoare a turbinei. Pe acoperiș ezitase, dar în acel moment se pare că nu mai

avea de ales. Se ținu bine cu picioarele și mâna stângă, după aceea duse mâna la spate și descheie buzunarul de la pantaloni. Băgă mâna dreaptă în buzunar și scoase pistolul Beretta.

Trebuia neapărat să forțeze elicopterul să coboare.

Trase trei gloanțe în turbina care urla, chiar sub butucul rotorului.

Motorul se îne că.

Flăcările ieșiră prin tubul de aspirație a aerului și prin țeava de eșapament. Viteza aparatului de zbor scăzu simțitor. Botul se ridică în efortul de a rămâne în aer.

Se uită în jos.

Erau încă la trei sute de metri înălțime și pierdeau rapid altitudine, pilotul străduindu-se disperat să țină sub control elicopterul.

Apoi zări o insulă. Lumini împrăștiate conturau forma dreptunghiulară la nord de Venetia. Știa acel loc. Isola di San Michele. Doar câteva biserici și un cimitir uriaș, unde erau îngropăți morții încă de pe vremea lui Napoleon.

Motorul se îne că din nou.

Se auzi un rateu.

Din țeava de eșapament ieșea un fum gros, iar miroșul de sulf și benzină arsă îi făcea greață. Pilotul încerca în continuare să stabilizeze coborârea, în timp ce elicopterul sălta în sus și în jos.

Survolată insula, zburând aproape de domul bisericii principale, la șase metri deasupra solului. Elicopterul se menținu în aer într-un punct fix. Turbina se domoli. Dedesubt se afla un spațiu întunecat, însă el se întreba că pietre funerare așteptau jos. Era greu să distingă

ceva pe întuneric. Ocupanții elicopterului știau, cu siguranță, că erau încă însoțiți. Atunci, de ce aterizau? Puteau să urce din nou și să scape de pasager în aer.

Ar fi trebuit să mai tragă de câteva ori în turbina.

În clipa aceea, nu mai avea de ales.

Așa că dădu drumul lonjeronului.

Cădere i se păru nesfârșită. Speră că pământul era moale și, totodată, că va evita pietrele.

Atinse solul întâi cu picioarele, îndoindu-și genunchii ca să amortizeze șocul, apoi se rostogoli. Simți imediat o durere în coapsa dreaptă. Cumva, reuși să rămână cu arma în mână. Se opri și ridică privirea. Pilotul recăpătase controlul elicopterului, care coborî și se apropie de el. Cu o înclinare spre dreapta, agresorul lui avea o priveliște bună la sol. Poate că ar fi reușit să se îndepărteze șchiopătând, dar nu văzu niciun loc unde să se adăpostească. Era în câmp deschis printre morminte, o țintă sigură. Asiaticul înțelese încurcătura în care se afla Malone, plutind la mai puțin de treizeci de metri în aer, în timp ce curentul făcut de elice se învârtejea deasupra solului. Ușa elicopterului se deschise și atacatorul îl luă din nou în vizor cu pușca automată.

Malone se sprijini și ținti folosindu-și ambele mâini. Probabil că nu rămăseseră mai mult de patru gloanțe în încărcător.

Fă-le să conteze.

Așa că luă la ochi motorul.

Asiaticul îi făcu semn pilotului să se retragă.

Dar nu înainte ca Malone să tragă. Un foc, două, trei, patru.

Era greu de aflat care glonț nimerise ținta, însă turbina explodă, o mină de foc mistuitor lumină cerul, iar bucățile

arzând din elicopter se împrăștiară pe pământ într-o ploaie strălucitoare pe o distanță de treizeci de metri. În lumina apărută brusc, văzu sute de pietre funerare în rânduri înghesuite. Se lipi de pământ și-și acoperi capul cu mâinile. Explosiile continuă, iar masa greoai de metal răsucit, de carne și benzină în flăcări erupse în fața lui.

Se uită la carnagiu.

Sfărâitul flăcărilor mistui elicopterul, pasagerii și cele douăzeci de milioane de dolari americanii.

Cineva avea să fie foarte supărat.

CAPITOLUL 2

PORȚUL VENETIA
ORA 23.15

Kim Yong Jin stătea pe marginea patului, ținând punga cu substanță medicamentoasă intravenoasă. Fiica lui, Hana, îl urmărea de pe cealaltă parte a patului.

– Bănuiesc că ai mai văzut aşa ceva, spuse el încet în coreeană.

Prin *âșa ceva* se referea la cei puternici care-și impun superioritatea asupra celor slabii. Și da, știa că ea fusese martoră la asta de prea multe ori până atunci.

– Nu zici nimic? o întrebă el.

Ea îl privi.

– Nu, cred că nu, continuă Kim. Peștii nu intră niciodată în necazuri, fiindcă își țin gura. Așa e?

Ea dădu aprobator din cap.

El zâmbi, apoi se întoarse către pat și întrebă:

– Stai bine?

Bătrânul întins în fața lor nu răspunse. Cum ar fi putut? Medicamentul îi paralizase fiecare mușchi, îi amortise nervii, eliberându-i mintea. Un tub ce ieșea din

punga cu substanță medicamentoasă pe care o ținea Kim intra șerpuind într-o venă. Un adaptor îi permitea să controleze scurgerea. Nu era niciun pericol să afle vreodată cineva că-i fusese administrat ceva captivului, din moment ce acesta era diabetic, o înțepătură în plus nu ieșea prea mult în evidență.

– Bănuiesc că nu contează dacă se simte bine sau nu, zise el. De fapt, e o întrebare caraghioasă. Nu pleacă nicăieri.

Plăcerea de a domina era o trăsătură pe care o moștenise de la tatăl lui – împreună cu părul rar, excesul de greutate, capul bulbos și pasiunea ascunsă pentru distractii decadente. Spre deosebire de tatăl lui, care reușise să-i urmeze tatălui său și să fie conducătorul Coreei de Nord aproape un sfert de secol, lui Kim îi fusese refuzată această oportunitate.

Și pentru ce?

Fiindcă fusese la Disneyland în Tokyo?

Doi dintre cei nouă copii ai lui doriseră să meargă. Așa că obținuse pașapoarte portugheze false și încercase să intre în țară. Însă un ofițer de la controlul pașapoarterelor, cu spirit de observație, de la Aeroportul Internațional Narita descoperise înel sărată și Kim fusese reținut. Ca să-i obțină eliberarea, tatăl lui fusese obligat să intervină personal pe lângă guvernul japonez.

Iar asta îl costase pe Yong Jin.

Fusese dezmoștenit și înălăturat de la succesiune.

Fiind fiul cel mai mare, era îndreptățit să dețină frâiele puterii, dar căzuse în dizgrație. Iar în urmă cu doi-sprezece ani, când tatăl său murise, în sfârșit, fratele vitreg al lui Kim îi luase locul ca șef al armatei, președinte al